

говоритѣ. А съ приближението на пролѣтѣта (прѣзъ февруарій) той испратилъ 2.000 души да заематъ онова мѣсто прѣдъ Утика, гдѣто по рано билъ расположенъ на лагеръ въ време на обсадата на този градъ, за да се обезпечи отъ нея страна, и слѣдъ туй почналъ да се готви, ужъ за подновяване на тѣзи обсада. Аздрубалъ и Сифаксъ обрнали на това всичкото си внимание, а Сципионъ въ 1-та стража прѣзъ нощѣта (между 6 и 9 часа вечерѣта) тихо излѣзълъ изъ лагера си, той съ едната половина отъ армията, а Лелий съ другата, и двамата въ едно и сжщо време прѣзъ нощѣта внезапно нападнали и двата лагера, взели ги съ бой и ги изгорили, и съвсѣмъ разбили Аздрубала и Сифакса, като имъ нанесли голѣма загуба — до 40.000 души убити и до 5.000 души (въ туй число 11 картагенски сенатори) взети въ плѣнъ, съ 174 знамена, 2.700 коня и 6 слона.

Обаче, слѣдъ нѣколко дни, Аздрубалъ и Сифаксъ, като успѣли набързо да набержтъ нови войски, да получатъ подкрѣпление отъ 4.000 целлиберяни и да събержтъ всичко до 30.000 души войска, тръгнали къмъ Утика, обсадена отъ Сципиона. Като оставилъ часть отъ войскитѣ да продължаватъ обсадата на Утика, Сципионъ съ главнитѣ си сили тръгналъ срѣщу Аздрубала и Сифакса— и повторно ги разбилъ. За да не ги остави отново да се съединятъ, той испратилъ Лелия и Массинисса да ги прѣслѣдватъ съ всичката римска и нумидийска конница и съ единъ отрядъ отборна пѣхота, а самъ, прѣди да се върне въ Утика, прѣвзелъ градоветѣ въ околноститѣ на Картагенъ и въ туй число Тунисъ, който градъ намѣрилъ напустнатъ. Картагенцитѣ, силно смугени отъ обсадата на Утика, искали да прину-

дятъ отъ къмъ морето снеманието ѝ, за което събрали голѣма флота и я испратили срѣщу Сципионовата. Тѣй като послѣдната била много по слаба, то Сципионъ ѝ заповѣдалъ да отсѣпи вжтрѣ въ пристанището и да се прикрие съ 4 линии товарни кораби, расположенни страна до страна, скрѣпени съ вериги и покрити съ дървена настилка, на която Сципионъ турилъ 1000 души отборна пѣхота и особено стрѣлци. Колкото силна и да била атаката на картагенската флота, но отбраната на римлянитѣ била още по силна, тѣй щото картагенцитѣ били принудени да се отгѣглятъ, като успѣли само да взематъ и да отвлѣкатъ съ себѣ си 6 кораба отъ 1-та линия.

Между това Лелий, който вървялъ съ усилені прѣходи, въ 15 дни дошълъ въ владѣніята на Массинисса, който и влѣзълъ безпрѣпятственно въ обладанието имъ. Отъ тукъ той и Лелий отишли въ владѣніята на Сифакса, разбили го въ едно сражение, въ което той билъ раненъ и взетъ въ плѣнъ, наскоро завладяли столицата му, Цирта, и цѣлата му област и слѣдъ туй се върнали при Сципиона. Слѣдъ възвръщанието имъ, Сципионъ съ часть отъ армията се върналъ въ Тунисъ, гдѣто довършилъ почнатитѣ укрѣпления.

Притиснати по такъвъ начинъ отъ всички страни, картагенцитѣ отново прибѣгнали къмъ прѣговори за миръ, само за да спечелятъ време. Пълномощницитѣ имъ се съгласили на всичкитѣ условия на Сципиона и искали примиріе, за да испратятъ пратеници въ Римъ, което имъ било позволено. А картагенския сенатъ се възползувалъ отъ това, за да испрати на Аннибала и на Махона рѣшителна заповѣдъ да се върнатъ въ Африка.